

Forslaget begrundes med, at forslagsstillerne er imod en så vidtgående bemyndigelse til økonomiministeren. Videre er det forslagsstillernes opfattelse, at loven er et afskrækkende eksempel på en lovgivning, der er ude af takt med det praktiske livs muligheder. Det er særdeles betænkeligt at give offentlige myndigheder beføjelser på områder, der kun kan klares samfundsansvarligt af dem, der handler under den private sektors jernhårde økonomiske love. Restriktion avler restriktion. En sådan udvikling må forebygges, idet restriktionsvælde inden for kreditformidlingen betyder urimelig diskrimination (her kaldet selektiv kreditpolitik) til skade for nye initiativer, der er så strengt nødvendige for forretningen Danmarks opretholdelse og videreførelse. Forslaget bæres altså af de samme tanker som for eksempel fremskridtsforslaget

om lånelofternes ophævelse.

Fremskridtspartiet må derfor fastholde sin udtalelse i politisk-økonomisk udvalgs beretning af 3. oktober 1975:

»Mindretallet beklager, at der heller ikke i folketingsåret 1974-75 har været den fornødne politiske interesse om at få afskaffet den åbenbart overflodige restriktion, som udgøres af lov nr. 543 af 17. oktober 1973 om regulering af kreditformidling. Da loven ikke bruges, er den aktuelt set uskadelig, men enhver restriktionshjælp, der hviler over erhvervslivet, er med til at forskrække dette. Enhver restriktionsophævelse er med til at gengive erhvervslivet den optimisme og tiltro til fremtiden, som er den nødvendige betingelse for, at erhvervslivet opmuntres til at ansætte flere medarbejdere.« (Folketingstidende 1974-75, 2. samling, tillæg B sp. 1881).